

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET WAS NIET DE VIJFDE MAAR DE NEGENDE

(NON ERA LA QUINTA ERA LA NONA)

blijspel

1880

door

Aldo Nicolaj

Vertaling : Roger de Wilde

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1188

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

EVA

VINCENT

MARCEL

DECOR

EERSTE BEDRIJF

1^e Toneel : Een geïsoleerd klein strand – bereikbaar langs een kleine steile weg die bergaf gaat van een klip.

2^e Toneel : Eva's wagen, voorgesteld door een verkleind, houten model.

3^e Toneel : Ziekenhuiskamer.

4^e Toneel : Spreekkamer in de gevangenis.

5^e Toneel : Psychiatrische inrichting.

6^e Toneel : Studio van Vincent.

TWEEDE BEDRIJF

1^e Toneel : Studio van Vincent.

2^e Toneel : Eva's salon.

3^e Toneel : Studio van Vincent.

4^e Toneel : Studio van Vincent.

5^e Toneel : Studio van Vincent.

6^e Toneel : Studio van Vincent.

7e Toneel : Bij Eva.

8e Toneel : Bij Eva.

E E R S T E B E D R I J F

1e toneel

(Je hoort de negende van Beethoven in de transistor van Vincent. Deze komt intens blij op het strand, hij legt zijn badzak in het zand. Deze bevat alle benodigdheden voor een goed zonnebad. Hij komt tot aan de voorscène, test met zijn voet de temperatuur van het water en zegt:)

VINCENT : Ha, 't is warm!

(Aan de tegenovergestelde kant komt Eva – zelfde attributen, op een paar vrouwelijke details na – elegante handtas, plooibare matras in geraffineerde kleuren en een nog kleinere transistor. Ze is gekleed in sponzen badmanel met bloemtekening-style Lanvin, deze valt tot op haar enkels en is duidelijk van goede makelij. Haar gezicht is bijna volledig verscholen achter een enorme zonnebril met mist-glazen en een grote linnen hoed (of hoofddoek). Ze laat de matras vallen en komt naar voor om het water te testen. Ze zegt:)

EVA : Brrr... 't is koud! *(Ze komt terug bij haar spullen en ontdekt Vincent.)* Wat doet u? U gaat zich toch niet uitkleden?

VINCENT : U zegt?

EVA : Waar denkt u wel dat u bent? Bij de nudisten?

VINCENT : Maar ik...

EVA : Of is meneer soms een exhibitionist? Het fatsoen is ver te zoeken.

VINCENT : Excuseer me, maar...

EVA : Er blijft nog altijd een minimum aan fatsoen te bewaren, meneer!

VINCENT : Ziet u, ik...

EVA : Te meer, daar het mannelijk naakt beslist een totaal gebrek aan esthetische smaak heeft. O, ik weet het, vergelijk het maar niet met bepaalde beeldhouwwerken; die zijn in marmer.

VINCENT : Maar ik wou me helemaal niet uitkleden.

EVA : (*ironisch*) O nee?

VINCENT : Ik wou me alleen maar ontkleden...

EVA : Ik zag het... om aan naaktcultuur te doen.

VINCENT : Nee, om mijn badpak aan te doen. Hoe kan ik anders een zonnebad nemen?

EVA : Mag ik je in dat geval doen opmerken dat een dergelijke handeling op een openbare plaats met een zekere discretie moet gebeuren.

VINCENT : Maar gewoonlijk is hier in september niemand meer te zien.

EVA : Niemand? En ik dan? Hebt u mij niet gezien?

VINCENT : Eerlijk gezegd...

EVA : U had beter moeten kijken.

VINCENT : Maar ik heb gekeken en...

EVA : Nauwelijks had u mij gezien of u begon zich uit te kleden.

VINCENT : Luister mevrouw, ik probeer u uit te leggen...

EVA : Kom niet dichterbij of ik schreeuw.

VINCENT : Nutteloos. Zoals u kunt zien, er is hier niemand.

EVA : Exhibitionist, sater, gluurder! U zou mij misschien wel willen verkrachten.

VINCENT : Maakt u zich maar geen illusies.

EVA : Zelfs de transistor staat klaar om mijn kreten te overstemmen. Begin alvast maar het lawaai uit te schakelen. Ik kom hier om wat rust te vinden, wat stilte.

(Vincent legt transistor stil. Eva laat onmiddellijk de hare spelen – een moderne hit.)

VINCENT : Nee, zeg. Ik leg de mijne stil maar u ook.

EVA : Snob. Verwaande, eigenwijze kwast!

(Eva legt transistor stil, neemt hoed en zonnebril af en legt zich op haar matras. Zij knoopt haar badmantel los, neemt zonnebrandolie uit haar tas en begint haar benen in te strijken.)

VINCENT : Mooie benen.

EVA : Voor zover ik weet, heb ik u geen toelating gegeven mij aan te spreken.

VINCENT : Ik wilde alleen maar...

EVA : Genoeg. Doe wat u wil. Kleed u zich maar uit voor mijn part. Maar laat mij met rust. Nudist!

VINCENT : En als ik het deed?

EVA : Wat?

VINCENT : Mij helemaal uitkleden?

EVA : Ha, nee. Ik geloof dat u een maniak bent, een geobsedeerde.

VINCENT : Ik ben niet geobsedeerd en ik ben niet naakt – nog niet.

(Vlugge omschakeling met badhanddoek in de lenden – van lange broek naar zwembroek. Zij volgt aandachtig de operatie.)

EVA : *(aangenaam verrast)* Hoe oud bent u?

VINCENT : Dertig.

EVA : Pas op. U hebt aanleg om te verdikken. Ik raad je aan dagelijks oefeningen te doen.

VINCENT : Ik doe er – gewichtheffen – elke morgen.

EVA : *(twijfelend)* Elke morgen?

VINCENT : Elke zondagmorgen. Ik speel tennis, ik zwem, ik rij te paard, en ik doe zelfs aan yoga.

EVA : Niet te intiem worden. En verveel me niet langer met uw gezwets.

VINCENT : Kijk eens, waarom zouden we elkaar geen gezelschap houden. We zijn alleen, op een verlaten strand, bijna naakt. Adam en Eva in het Aards Paradijs.

EVA : We zijn ver van het paradijs. Geen slang, geen appels, alleen gasolie.

VINCENT : Gasolie? Waar?

EVA : Daar. 't Is net de Zwarte Zee. Zuiverheid bestaat niet meer in dit ondermaanse.
Alles is vervuild... (*zucht*) zelfs onze gevoelens...

VINCENT : Wat een zucht.

EVA : Heb ik misschien geen reden om te zuchten. En daarbij, dat gaat u niets aan.

VINCENT : Ja, ja, maar zo een zucht.

EVA : Ik zucht wanneer en hoe ik wil. Dat zijn mijn zaken.

VINCENT : Hebt u zorgen?

EVA : Stel u voor. U gaat toch zeker niet denken dat ik mijn zorgen zal vertellen aan een exhibitionist van uw soort, die eenzame vrouwen op verlaten stranden aanvalt.

VINCENT : Bekijk me goed, mevrouw, zie ik er werkelijk uit als...

EVA : Identiek. Met uw begerige glinsterende ogen, een beetje gek zelfs, uw handen als grijpimmers, uw geile knieën...

VINCENT : Luister, mevrouw...

EVA : Ik ben hier gekomen om alleen te zijn, omrustig te kunnen nadenken. Ik moet belangrijke beslissingen nemen.

VINCENT : Zorgen?

EVA : Ontzettend veel.

VINCENT : Vertel ze me. Vertel me over uw kleine moeilijkheden.

EVA : Meneer, voor u loopt alles op wiel'tjes, hé? De zon schijnt, het leven is mooi...

VINCENT : Inderdaad, het is mooi. We zijn aan zee. Wat wilt u nog meer?

EVA : In plaats van zo opgewonden-dwaas te doen zou u beter wat meer aandacht besteden aan...

VINCENT : Waaraan?

EVA : Aan de manier waarop u parkeert. Ik veronderstel dat die blauwe sportwagen daarboven van u is?

VINCENT : Ja, waarom?

EVA : Hoe kunt u uw wagen zo achterlaten, op de openbare weg?

VINCENT : Helemaal niet. Ik heb hem geparkeerd aan de kant, onder de sparren.

EVA : U mag de hemel dankbaar zijn.

VINCENT : De hemel?

EVA : Zeker de hemel. Het scheelde niet veel of ik had hem pardoes aangereden.

VINCENT : Maar mijn wagen staat niet op de weg. De wielen steken er ternauwernood uit. De weg was compleet vrij.

EVA : U dacht misschien dat de weg compleet vrij was, maar voor mij die uit de bocht kwam... Hoe kon ik ook verwachten dat er daar een wagen stond. Gelukkig voor u heb ik hem maar lichtjes aangeraakt.

VINCENT : Wat???

EVA : Een schrammetje.

VINCENT : Hoezo?

EVA : Ik heb alleen maar de schokbreker meegenomen. U zult hem praktisch ongeschonden terugvinden – een twintigtal meter verder – met zijn neus in de richting van de zee.

VINCENT : 't Is niet waar... Zeg me dat ik droom... Geeft u zich rekenschap van wat u gedaan hebt? Een nieuwe wagen, een gloednieuwe wagen.

EVA : Reden te meer. In dat geval wil ik u een goede raad geven. Wanneer u een wagen hebt waarvan u houdt en die daarenboven nieuw is, dan moet u er zorg voor dragen. Daar! U laat die wagen toch zomaar niet achter, in een bocht dan nog wel. Wees een beetje logisch.

VINCENT : U moet wel hard gereden hebben om de schokbreker zo maar mee te hebben.

EVA : Ik reed misschien een beetje vlug, maar dat zijn mijn zaken. En als de weg vrij was geweest, dan was ik er mooi door.

VINCENT : Maar ik herhaal u dat de wielen nauwelijks een paar centimeter op de weg uitstaken.

EVA : Het zijn juist die paar centimeter die er teveel aan waren.

VINCENT : Waar waren uw gedachten? Jullie vrouwen, waaraan denken jullie achter het stuur?

EVA : Ik had eenvoudig dood kunnen zijn na een dergelijke schok. En achteraf gezien was het misschien beter geweest. Het leven is gewoon ondraaglijk geworden. Bijzonder voor een gevoelige vrouw als ik... U kleedt zich weer aan?

VINCENT : Nee maar, eerst wou u niet dat ik me uitkleedde en nu wil u niet dat ik me weer aankleed. Ik wil eens kijken hoe groot de schade is die u aan de wagen veroorzaakt hebt.

EVA : Aan mijn wagen?

VINCENT : Uw wagen??? Naar de duivel er mee.

EVA : Charmant. Een echte gentleman.

VINCENT : Ik zie trouwens niet goed waarom ik me zou interesseren aan uw wagen wanneer u de mijne beschadigd hebt.

EVA : Die is goed. Is het mijn schuld misschien?

VINCENT : Zeker. Ik was **hier** op dat ogenblik.

EVA : Wat kan mij dat schelen waar u was. Alles wat ik weet is: dat uw wagen schade heeft veroorzaakt aan de mijne en u, de eigenaar, moet mij vergoeden.

VINCENT : Ik??? Ik heb uw wagen niet beschadigd, maar u de mijne. U hebt die bocht genomen in volle snelheid en daardoor geslipt.

EVA : Wie zegt dat ik te snel reed? Er zijn geen getuigen, naar ik meen. Kortom. U geeft uw versie van de feiten aan uw verzekeringsmaatschappij en ik vertel de waarheid aan de mijne en we zullen zien wie het zal halen. Hemel, wat een drukte voor een niemendalletje.

VINCENT : Niemendalletje??? Weet u welke opofferingen ik heb moeten doen om die wagen te kunnen kopen? Plus bergen wissels en afkortingen. Die sportwagen was de droom van mijn leven.

EVA : De droom van uw leven – een hoop blik. Mocht ik u vertellen van mijn dromen...

VINCENT : 't Is niet het ogenblik...

EVA : Droom van uw leven... Denk liever aan God, die in zijn oneindige goedheid ons, nietige mensjes, heeft neergezet in zijn blauwe en groene onmetelijkheid en plaats daarin uw – droom van uw leven – op zijn juiste waarde. Een beschadigd dak kunt u vernieuwen, meneer, maar een gebroken hart...

VINCENT : Verwongen, mevrouw, niet gebroken.

EVA : Hoezo: verwongen?

VINCENT : Ik heb het niet over u.

EVA : De mannen zijn allemaal dezelfde. Spreek het woord wagen uit en ze worden onderontwikkelden, wilden, primaten...

VINCENT : Maar u weet niet wat die wagen voor mij betekent.

EVA : Meer dan een menselijk wezen, ik weet het. Ik kan ook niet verwachtezn dat een maniacale chauffeur een beetje begrip zou opbrengen voor mij. Maar dat hij zo volkomen gevoelloos, zo...

VINCENT : Kom met me mee.

EVA : Raak me niet aan. Gedraag u als een man van de wereld.

VINCENT : Stel u in mijn plaats mevrouw. Deze morgen besloot ik een ritje te maken naar zee. Ik was vrolijk, gelukkig...

EVA : U bent een egoïst meneer, u denkt slechts aan u zelf. Deze morgen was ik kapot, innerlijk gebroken. Ik ook besloot een ritje te maken. Ik had meer dan een uur nodig om uit de stad te geraken. Een verkeer om waanzinnig te worden. Waar gaan al die mensen met hun wagen naartoe? Waarom gaan ze niet werken in plaats van wat rond te rijden? Een vrouw als ik, vroeg opgestaan om een paar vrije uurtjes aan zee door te brengen, ben zo gedwongen één uur van mijn leven op te offeren om door het verkeer te geraken. Ik was zo woedend dat ik op je wagen ingereden ben. Ik wou alleen maar wat eenzaamheid. Ik heb dat nodig. Maar u, u zocht ook de eenzaamheid, met **twee**.

VINCENT : Ik wou enkel een zonnebad nemen, **alleen**.

EVA : Mislukt. Ik geloof dat het gaat regenen.

VINCENT : Een uurtje geleden was het nog zonnig.

EVA : Een paar uur geleden was ik ook nog een zonnig schepsel. Op deze wereld is niets duurzaam... alles vergaat... uw wagen... mijn hart,.. kom, ik laat u niet in de regen achter. Ik zal u naar de stad brengen.

VINCENT : Dank u. Ik heb mijn wagen.

EVA : U had een wagen!

VINCENT : Hé? Wat???

EVA : U had er één. Maar in de staat waarin hij zich nu bevindt??? Kom, haast u...

(Donker)

2e Toneel

(Eva en Vincent zitten vooraan in de wagen. Zij bestuurt de wagen welteverstaan. Een of twee ventilatoren suggereren de dolle ren. Vincent maakt zich heel klein op zijn “dodenplaats”. Geluiden van kruisende wagens, afkeurende en woedende claxons, enz...)

EVA : U trekt nogal een gezicht. Ik hoop toch dat u het gebaar zult waarderen dat ik u naar de stad voer. U houdt niet op mijn oren vol te proppen met steeds hetzelfde liedje: mijn arme wagen...

VINCENT : Alstublieft... een nieuwe wagen... mijn eerste sportwagen. Hé... U gaat die bocht toch niet nemen aan die snelheid?

EVA : Als ik hem niet kon nemen, dan had ik hem niet genomen. Ik rijd misschien uiterlijk wel wat nerveus, maar innerlijk ijsig kalm.

VINCENT : Te weten waar hij is... in welke staat hij is...

EVA : Wie?

VINCENT : Mijn wagen.

EVA : Het eerste wat u moet doen is een garage vinden die uw wagen terugbrengt. En daar, naargelang de mogelijkheden, zullen ze proberen hem te herstellen.

VINCENT : Mogelijkheden? Welke mogelijkheden?

EVA : Ik ben geen garagist, ik. Dus zij zullen zien of ze hem nog kunnen herstellen; zoniet: autokerkhof.

VINCENT : Autokerkhof? Mijn wagen? Maar hij was nog niet eens ingereden. Gloednieuw.

EVA : Het is niet de eerste nieuwe wagen die op het autokerkhof terecht komt, en het zal niet de laatste zijn. Houd u kranig.

VINCENT : Maar waarom wou u ook zo vlug rijden?

EVA : Ik ben dol op snelheid. Dat is één van mijn kleine, schattige gebreken. Ik kan het zicht van een schokbreker op minder dan 200m niet verdragen.

VINCENT : Hebt u daarnet die borden gezien? Inhalen verboden.

EVA : Dat zijn borden uitsluitend bestemd voor mensen die geen vaste hand hebben zoals ik. Borden voor de bangerikken, de besluitlozen, de twijfelaars, kortom voor de zondagrijders. Voor deze die een bloempje ontbladeren alvorens een inhaalmanoeuvre uit te voeren. Terwijl ik, kijk, als ik iemand dubbel, dan dubbel ik... klaar.

VINCENT : Wilt u mijn dood of wat? Ik moest zo nodig een lift aanvaarden van een gekkin.

EVA : Kalmpjes aan, hé? Speel niet het spelletje van de ontvoerde baby. En hou op met uw voortdurend geratel; dat leidt me af. De baan is zo al druk genoeg. Zeg, ik heb een idee. In uw plaats zou ik mijn wagen niet aan het kerkhof overlaten om er een minuscuul pakje ijzer van te laten maken. Weet u wat ik zou doen: ik gooide hem in zee.

VINCENT : In zee?

EVA : Ja, in zee. Dat is goed voor de zeediertjes en waterplanten. 't Is eenvoudig, u duwt uw wagen op een klip en bij hoogtij, hop, u kantelt hem in zee. Het schijnt dat de vissen en de schaaldieren er bepaald gek op zijn hun onderkomen te zoeken in oude wrakken. Dat bevordert hun afspraakjes en hun paringen. Ja, juist als bij de mensen, die doen het tegenwoordig ook in hun wagen. Zegt u dat iets?

VINCENT : Helemaal niet, mevrouw.

EVA : Mij ook niet. 't Is helemaal niet gezellig. Je kan toch de hinderlijke autozetels niet vergelijken met een mooi, mollig bed, een zachte matras met frisse lakens ruikend naar lavendel. Ik ben dol op lavendel, u niet?

VINCENT : Nee, (*roepend*) Een kamion...

EVA : Waar?

VINCENT : Zegt u me niet dat u die kamion niet gezien had.

EVA : Ik weet het al. Volgens u zou ik moeten kunnen raden dat er uit die bocht een kamion zou komen. Nee, maar, u bent echt onverdraaglijk.

VINCENT : Nog een geluk dat we met die regen in de goede richting geslipt zijn.

EVA : Hebt u die gekken gezien? Met drie op een moter,... nee maar... op die manier hebt je drie doden op je geweten en nog een hoop moeilijkheden erbij. Men

moest ze opsluiten, die mensen zijn gek. Als ze geen auto kunnen kopen, dat ze dan de trein nemen, lijkt iedereen.

VINCENT : Dat zegt u niets, met de trein reizen?

EVA : NEE. Of dat ze autostop doen, of thuis blijven. Maar nee, ze moeten zonnig met drie op twee wielen rijden om aan arme vrouwen zoals ik, ongevallen te veroorzaken, want in de staat waarin ik verkeer? Ja, ik weet niet of ik u het u al gezegd heb, maar ik maak nogal een periode door. Ik ben een hypergevoelige. Nee maar, hebt u die daar gezien met zijn rammelkast?

VINCENT : Rij rechts, alstulieft.

EVA : Ze moesten wagens van meer dan vijf jaar oud verbieden. Hij had het ruimschoots verdiend als ik hem pardoes aangereken had. Bent u getrouwd?

VINCENT : Nee.

EVA : Weduwnaar?

VINCENT : Hardnekkig vrijgezel... (*bulderend*) Pas op. Wilt u me dood hebben of wat? Een echte doodrijder, ziedaar wat u bent, hemeltje.

EVA : Bent u bang? Ik dacht nochtans dat moed een typisch mannelijke eigenschap was? Wel, ik heb me vergist. Ik ben moediger dan u.

VINCENT : U bent niet moedig, u bent onverantwoordelijk.

EVA : Wie weet? Trouwens, hoe minder je in deze zielige wereld verantwoordelijk bent, hoe beter. De vooruitgang maakt alles kapot; de techniek, het verbruik-tellen-prijsje en de auto.

VINCENT : Waarom de auto?

EVA : Omdat de auto ons volledig geconditioneerd heeft. In een wagen zijn we gewoon geraakt alles in profiel te zien. 't Is waar, ik stuur en ik zie je in profiel. Waarom zich dan nog verwonderen over het onbegrip in de wereld waar de mensen elkaar slechts in profiel zien?

VINCENT : Ik smeed u, rij wat trager. Of we zien alles van aangezicht tot aangezicht.

EVA : Ik ben niet bang voor een ongeluk. Ik ben niet bang voor de dood.

VINCENT : U niet, maar ik wel. Geef mij het stuur.

EVA : Hé jonge man, blijf kuis en laat mijn knieën met rust.

VINCENT : Wie? Ik?

EVA : Ja, u. Wie anders?

VINCENT : Maar dame, denkt u echt dat ik op dergelijk moment zin heb in een erotisch spelletje?

EVA : Met mannen weet je nooit. Van als er een vrouw bij de hand is, zijn alle omstandigheden goed voor wat gestreel en geknuffel, ik ken dat.

VINCENT : Ik verzeker u, dat als ik uw knie aangeraak heb, het enkel was omdat ik het stuur wou overnemen.

EVA : Dan mikt u wel tamelijk laag. Het stuur is hier. Hoger.

VINCENT : Maar dat is helemaal niet... Wees verstandig. Vertraag... u bent slechts op 200m van het ziekenhuis. Doe dat niet. Wees voorzichtig.

EVA : Voorzichtig? Waarom?

VINCENT : Hebt u niet gezien dat u de schokbreker geraakt hebt van de wagen die u dubbelde? Het scheelde geen haar of we zaten in de gracht.

EVA : Kan mij niet schelen. Wat een opwinding voor een schokbrekertje. Dat koetswerk vandaag de dag... - echt bordpapier – weet u waaraan me dat doet denken? Al die opgesmukte, opgepoetste, blinkende en vertroetelde wagentjes? À la queue-leu-leu, dat doet me denken aan...

(Vincent geeft een verschrikkelijke gil. Knarsende banden – claxon – vreselijke schok – duister.)

3^e Toneel

Ziekenhuiskamer.

(Vincent ligt uitgestrekt op een bed. Ledematen in de plaaster en verschillende verbanden. Een taboeretje.)

EVA : *(komt binnen)* Daag. Herkent u mij? *(Vincent gromt)* Het doet me genoeg u terug te zien. *(Vincent gromt)* Het spijt me ontzettend.

VINCENT : Mij nog meer.

EVA : Een ogenblikje onachtzaamheid en hop grillé le stop. Hebt u het gezien?

VINCENT : Ik had niet de tijd om het te zien. Maar ik heb het gevoeld.

EVA : Een stop plaatsen op zo 'n drukke baan. Je moet er maar aan denken. Maar kom, u moet uw ongeluk geduldig dragen. Ik heb niet het minste schrammetje. Moest u daarentegen mijn wagen zien? Nogal wat slechter dan de uwe.

VINCENT : Alsof ik nog niet genoeg toegetakeld ben. Twee ribben ingedrukt, een arm gebroken, een heup ontwricht, vijf hechtingen in mijn nek, zonder dan nog te rekenen met een hersenschudding.

EVA : Hou toch op met uzelf zo te beklagen. U hebt nog geluk gehad, weet u. U had gemakkelijk ter plaatse kunnen blijven. Het gebeurde juist aan het kerkhof. U mag werkelijk zeggen dat u een gelukskereltje bent.

VINCENT : Bij manier van spreken.

EVA : Had u ook een beetje vlugger gereageerd.

VINCENT : U had vlugger moeten reageren. U had het stuur.

EVA : (*trionf*) Dat heb ik gedaan. Ik heb het stuur losgelaten, me bliksemsnel opgerold lijk een rolmops, de para's doen dat ook. En die beweging heeft me gered. Terwijl u daar bleef zitten, reactieloos, zo stijf als een stok. Leer toch een beetje vooruitziender zijn als je in een wagen zit.

VINCENT : Dat zal ik zeker. Zo vooruitziende dat ik zeker geen lift meer zal aanvaarden van doodrijders zoals u.

EVA : Gewoonlijk rijd ik eerder goed, maar sinds een paar weken kan ik me moeilijk concentreren. Ik ben te nerveus of te weinig nerveus. Een beetje moed, u zult zien, het gaat vlug voorbij. (*Ze leunt op de plaaster, hij schreeuwt.*) Oh, je maakte me bang.

VINCENT : Maar u deed me pijn. Ik zal meer dan een maand in de plaaster moeten blijven.

EVA : Zonder complicaties, precies één maand, zei de dokter.

VINCENT : Dertig dagen hospitaal, gekneld in de plaaster, geeft u er zich rekenschap van? Zonder te spreken van andere schadeposten.

EVA : ???

VINCENT : Welja, mijn werk.

EVA : Denk er niet aan.

VINCENT : Ik verlies drie congressen.

EVA : Congressen? Waar zijn die goed voor?

VINCENT : Voor mij. Ik ben tolk.

EVA : Dat is wat anders. Vertel me eens, hoe speelt u het klaar om al die stommiteiten in een congres te volgen?

VINCENT : Ik volg ze niet – zoals u zegt – ik vertaal ze. Ik had drie congressen: New-Dehli, New-York en New-Brussel. Ik hield bijzonder aan het eerste. Ik ben nog nooit in India geweest.

EVA : Zoveel te beter voor u.

VINCENT : Waarom?

EVA : Zo zult u niet ontgoocheld worden. U kunt er verder mee dwepen. India-Katmandoe. (*Ze botst tegen hem aan.*) Pas op mijn hoed. Geloof me, die gedwongen rust zal u goed doen.

VINCENT : Ik was perfect in orde voor ik u ontmoette.

EVA : Tut-tut-tut beken tenminste dat u zich nu al veel beter voelt. Dat is de rust. U heeft al een veel betere kleur, uw blik is rustiger, veel minder nerveus. Hou dus op met uzelf te beklagen. En beken maar gerust dat u zich nooit beter gevoeld hebt.

VINCENT : Ik moet u misschien nog bedanken.

EVA : Wel... trouwens, die verdienste ligt niet aan mij alleen. 't Is het lot. Dat moest gebeuren en 't is gebeurd. Ik heb sinaasappelen voor u meegebracht.

VINCENT : Sinaas...

EVA : Iedereen brengt altijd sinaasappelen mee voor zieken en gevangenen.

VINCENT : Ik wil ze niet.

EVA : Maar ja, het sap van sinaasappelen is rijk aan vitaminen. U zult er van opknappen.

VINCENT : Ik verafschuw sinaasappelen.

EVA : Nee, het zijn niet de sinaasappelen die u verafschuwt, maar mij. Dat is trouwens zeer vreemd. Over 't algemeen beval ik nogal iedereen.

VINCENT : Wat wilt u? Dat ik mijn arm om u heen sla? (*Hij mimeert de onmogelijkheid het te doen.*)

EVA : Ik wou alleen maar dat u mij een beetje meer erkentelijkheid betoonde.

VINCENT : Als u dat plezier kan doen, verklaar ik u plechtig, dat ik u zeker nooit zal vergeten.

EVA : Dat is vriendelijk. Ah nee, dat is het niet, dat betekent dat u me een zekere wrok toedraagt.

VINCENT : Nogal logisch. Meer dan een maand ingeplasterd.

EVA : Ik beloof dat ik u alle dagen zal komen gezelschap houden.

VINCENT : **Nee, dat niet!**

EVA : Zoals u wilt. (*stilte*) Hebt u pijn?

VINCENT : Nee.

EVA : Geen pijn? Niet een klein beetje?

VINCENT : Zou het u plezier doen...

EVA : Als u geen pijn hebt, produceer dan tenminste een glimlach. Een glimlachje... Ik heb mezelf nogal moeten overwinnen om naar hier te komen, weet u. Klinieken en ziekenhuizen deprimeren me vreselijk. Trouwens, u daar in dat bed te zien, doet me denken aan alle mensen die er in gestorven zijn.

VINCENT : Luister, mevrouw, hou er nu mee op. Wat probeert u te bereiken? Een hartaanval?

EVA : Vincent... u heet toch Vincent, is het niet? Als er iemand door mijn schuld in het hospitaal terecht komt, dan vind ik het mijn plicht hem een bezoekje te brengen.

VINCENT : Met sinaasappelen.

EVA : Sinaasappelen.

VINCENT : En dat gebeurt u nogal vaak?

EVA : Mijn hemel, wat wilt u? Met al die voetgangers die komen en gaan als bedrijvige mieren en die de straat oversteken zonder u te waarschuwen. Het volstaat dat het groen wordt om gelijk gekken over te rennen.

VINCENT : En u geeft gas als het rood wordt.

EVA : Plaagstok. Oh... wat bent u stout. Hoe komt het dat u nog niet getrouwd bent? Om beter van uw vrijheid te profiteren?

VINCENT : Nee, dat is het niet. Ik ben een vreedzaam man.

EVA : Ik had eerder gedacht dat u het type verleider bent.

VINCENT : Ik laat me eerder verleiden.

EVA : Als u denkt dat ik daarvoor gekomen ben, dan vergist u zich.

VINCENT : Ik weet dat u alleen gekomen bent om uw geweten te zuiveren.